

Chemie op golfbanen, waar praten we eigenlijk over?

'Globale ontbossing, wat een ramp is dat! Binnen een paar eeuwen wordt al het tropisch regenwoud vakkundig om zeep geholpen in Zuid-Amerika, maar ook in Zuidoost Azië. Zal de natuur hier ooit van herstellen? We graven ons eigen graf, in een wel héél rap tempo. In Indonesië verdwijnen per uur 130 voetbalvelden aan bos en veengrond voor de aanleg van palmolieplantages. Bij het verbranden van de bossen en het ontwateren van de veengronden komt CO₂ vrij. Een gigantische impact op ons milieu: per jaar sterven 100.000 mensen een vroegtijdige dood door het langdurig inademen van de rook, en de in grond compact opgeslagen koolstof komt vrij door de branden. Bovendien wordt door de branden en ontbossing ook nog eens de leefomgeving van de orang oetang ernstig bedreigd. De CO₂-emissie zorgt ervoor dat Indonesië verantwoordelijk is voor maar liefst 40 procent van de mondiale CO₂-uitstoot. Is tegenover deze giga-impact op het milieu het 'beetje spuiten tegen onkruid' op golfbanen dan niet gewoon de spreekwoordelijke druppel op de hete plaat? Bij mij heerst de grote vraag: weten wij hoe groot het probleem is op golfbanen? Letterlijk: waar praten wij precies over? Want als je niet weet wat je verbruikt, kun je ook niet besparen. Ik heb het idee dat we nog steeds ons verbruik niet echt in kaart hebben, ondanks van de pogingen van de NGF en de tijd en energie die Niels Dokkuma erin steekt op het gebied van begeleiding. Tot nu toe willen weinigen in hun keuken laten kijken. Mondjesmaat worden inventarisatie-enquêtes ingevuld.

De overheid doet haar 'milieuplicht' door chemie op sportvelden te verbannen, terwijl ze aan de achterkant meehelpt de wereld te ontbossen

Storm loopt het zeker niet. Ik vraag me ook af of er genoeg animo is voor de Green Deal op golfbanen vanuit de baancommissies en dus ook vanuit de managers en de hoofdgreenkeepers. Begin maart hielden Koert Donkers en ik op de jaarlijkse NGF-dag een sessie over hoe wij als hoofdgreenkeepers met de Green Deal omgaan. Hoe wij hier tegenaan kijken en hier praktische invulling aan geven. Koert Donkers en ik hebben in sessies een stukje verteld over hoe wij met de greendeal om gaan en hier praktisch en tegen aan kijken en invulling aangeven. Het was een drukke dag, met naar schatting 140 tot 150 bezoekers van zo'n honderd golfbanen. Er waren geloof ik maar twee greenkeepers. Bijzonder is dat er bij alle lezingen drie sessies mogelijk waren, maar de sessie over de Green Deal, over speelkwaliteit zonder bestrijdingsmiddelen werd maar twee keer gehouden. Er was minder animo voor. Dit onderstreept het feit dat de Green Deal een stuk minder leeft bij baancommissies en managers. Gaat deze Green Deal goed van de grond komen? En als het plan slaagt, hoeveel zoden zetten wij daar in Nederland dan mee aan de dijk? Immers, Nederland is nog altijd de grootste importeur van palmolie uit Indonesië van heel Europa. Wereldwijd de vijfde grootste importeur, na China, India, Maleisië en Singapore. Palmolie wordt zowat overal voor gebruikt: IOI Loders Crokiaan, Wilmar en Cargill verwerken de palmolie in Rotterdamse raffinaderijen tot biobrandstof. Op grootse schaal verwerken consumentenbedrijven palmolie voor dagelijkse producten zoals brood, zeep, margarine en cosmetica. Onze overheid is totaal niet kritisch op hoe palmolie wordt geproduceerd overzee. Maar wel op een spuitbeurt meer of minder op een sportveld of golfbaan! De feiten op een rij, is het milieubeleid van onze overheid één grote lacher,

voorop gesteld dat wij ons stinkende best zullen doen om de Green Deal tot een succes te maken. Temeer onderstreept het wederom hoezeer politiek draait om het beschermen van eigenbelangen en imago. Doet denken aan de documentairefilm *Cowspiracy* uit 2014, die de impact van de veehouderij op het milieu onderzoekt en laat zien hoe, *Cowspiracy: The Sustainability Secret* is een documentaire uit 2014, geregisseerd en geproduceerd door Kip Andersen en Keegan Kuhn. De film onderzoekt de impact van de veehouderij op het milieu en laat zien hoe milieuorganisaties zoals Greenpeace en Rainforest Action Network ervoor terugdeinzen om deze informatie naar mensen over te brengen. Liever adviseren om de kraan niet onnodig lang aan te laten staan dan de watersverspilling op écht grote schaal, namelijk in de productie van vlees en zuivel. Bang om te zeggen: 'Wil je écht een oplossing voor dit wereldwijde probleem? Dan moet je stoppen met het kopen van vlees of zuivel. Die boodschap zou mensen voor het zere been stoten, omdat zij vlees en zuivel als eerste voedselbehoefte zien. Voor wat betreft de Green Deal doet de overheid haar 'milieuplicht' door aan de voorkant een 'kraan op tijd dicht'-boodschap uit te vaardigen, in de vorm van de verbanning van chemie op sportvelden. Terwijl ze aan de achterkant meehelpt de wereld te ontbossen. Met andere woorden: chemie op sportvelden, waar praten we eigenlijk over?

William Bogaarts, gasthoofdredacteur Greenkeeper 2016, GOTY 2016 en Hoofdgreenkeeper De Enk Groen en Golf

Be social

Scan of ga naar:

www.greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-5732